

אשרי האיש

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

בעזרת ה' נעשה ונצליח

יום ו' ערש"ק כ"ז טבת תשפ"ג

פרשת וארא

גליון תקע"ד

שנה י"ב

מפי ספרים וסופרים

וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך

לפניו, אך העונש צריך להיות כפי מדרגת החטא, ולפעמים יזדמן שיביאו לפניו אדם שגנב מאה דינרים והוא יחרוץ עליו משפט להכותו אלף מכות, ומכיון שהמלך מימיו לא עקץ אותו אפילו פרעוש מחמת השמירה ששומרים עליו, לכן אינו יודע כמה הוא שיעור צער המכות, ויתכן שאם יכוהו שלש מאות מכות ימות, ואם חמש מאות יהיה גופו חתיכות חתיכות, אך כיון שגזר המלך אלף מכות דבר המלך אין להשיב, ויכו אותו וימות מיתה משונה על גניבת מאה דינרים, ויש כאן עוול במשפט, ולכן הכיתו אותו מכות, שיעור שיוכל לסבול, כדי שיוכל לשער צער המכות עד כמה מגיע בעשר, ועד כמה מגיע בחמישים, ואז ידע לגזור העונש הראוי לפי העוון. כששמע המלך את דברי החכם שמח מאד על דבריו והוסיף לו מתנה יותר על מתנתו.

והנמשל הנה העשיר מימיו לא ראה רעבון, ולכן אם יבוא עני רעב ויצעק ללחם לא ידע העשיר עד היכן מגיע צער הרעבון כדי שיחוס עליו, לכן ציוה השם יתברך לעשירים ולעניים שיצטוו יום אחד בשנה ביום הכפורים, כדי שהעשיר יבין עד היכן מגיע צער הרעבון וממילא ירחם על העני, וכן קורה פעמים רבות שהעשיר זקוק לכסף בעניני מקח וממכר ומרגיש הוא דוחק וצער, וכל זה עשה השם יתברך כדי שיבין עד כמה דחוק העני, ובזה יובן הפסוק "וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך" כאשר אחיך הגיע לדחוק וצמצום, הנה הדוחק הזה היה "עמך" דהיינו שאתה בעצמך היית פעם רעב ביום צום, או היית דחוק למעות כשרצית לרכוש סחורה, ולכן עליך לרחם על העני.

(בן איש חי דרשות)

משל למלך שהיה לו בן יחיד, ורצה המלך שבנו ילמד ויהיה בקי בכל החכמות כדי שיוכל לרשת את מקומו, ולכן מסר את בנו ביד חכם אחד שילמדו את כל החכמות, ובפרט דברים שנוגעים לתכסיסי המלוכה. החכם לימד את הבן במשך מספר שנים, ולאחר סיום הלימודים שלח אותו אצל אביו המלך כדי שיבחן אותו. בחן אותו המלך ומצא אותו שלם בכל החכמות ושמח שמחה גדולה, וציוה המלך לתת לאותו חכם מאה אלף זהובים מקופת האוצר, וגם נתן לו אות כבוד והצטיינות. אמר החכם למלך נשאר עוד דבר אחד שצריך אני ללמדו, ודי לזה זמן של שעה אחת בלבד, תשלח את בנך אלי כדי שאלמדו, המלך שלח את בנו לבית החכם והחכם סגר את הדלת, והכה את בן המלך חמישים מכות על רגליו עד כי התחיל הדם להיות שוות, והבן צועק ואין מושיע לו, לאחר מכן הניח החכם את בן המלך בעגלה ושלח אותו אל אביו. כשהגיע הבן לאביו והמלך ראה את בנו צועק וגונח והדם שותת מרגליו, שאל אותו מה קרה, והבן סיפר לאביו את כל מה שקרה, מיד נתמלא המלך חימה וגזר לתלות את החכם על העץ, אך צוה שלפני התלייה יביאו את החכם אצלו שיסביר לו את פשר הענין, כשהביאו את החכם לפני המלך אמר לו המלך כבר גזרתי לתלות אותך, רק תאמר לי מה השטות הזאת שעשית להרע לבני ואיבדת בידיים את השכר והכבוד שהיית מקבל.

השיב לו החכם אני נאמן במלאכתי ולא אעשה רמיה, לכן השלמתי את מלאכתי, כי הרי אתה מסרת לי את בנך שאלמדו תכסיסי מלכות, ומכיון שמלך במשפט יעמיד ארץ וכל אדם שעושה דבר רע יביאו משפטו

אמרות טהורות

אמרות קודש מרבותינו הק' מאלכסנדר

היציאה מהגלות והחזרה לתורה

בהוציאך את... ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה. וזה נראה כוונת אומרו ית', היינו כי כל זמן שהם בגלות שהוא יציאה מטבע העולם, הוא בחי' ביטול תורה, רק בצאתם ממצרים, מן הגלות, הנה אז יהיו חוזרים אל סדרו וטבעו של עולם, שזה היא החזרה אל התורה. (אמרי מנחם)

הכח שיש באדם היודע שה' הוא האלוקים

וידעתם כי אני ה' אלוקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים. היינו כל הישועה תהיה ע"י שתהיו יודעים כי אני ה' אלוקיכם נמצא 'מתחת' סבלות מצרים, כי בכח זה תזכו לצאת מהסבל והצער ותזכו לרכוש גדול בגשמיות וברוחניות. (ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

"בכל צרתם לו צר"

וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם (ו', ה), המפרשים וגם במד"ר מדקדקים על תיבת וגם מה היא, ואולי נובל לומר וגם אני שמעתי כו' היינו שהקב"ה צופה ומביט בפנימיות הלב, ואף שכשאתם הוא בצער אינו מרגיש ואינו יודע להתפלל בשם וצורך גבוה ולדאוג ולהצטער על צער השכינה, ובכל צרתם לו צר כתיב (ישעי' ס"ג, ט) אעפ"כ לפעמים כאשר יבכה מפנימיות לבו, ומתבונן בעצמו ראשיתו ואחריתו ומאין בא, ותהלוכותיו בעוה"ז, ממילא יבין עד כמה הוא מרוחק מהקב"ה, ושלא כן הי' רצונו יתברך בבריאת האדם לטוב לו כל הימים, ויוכל להיות שגם זה הוא מצטער על צער השכינה מה שיש להקב"ה צער ממנו, וגם נמצאים בני על"י המכוונים באמת ומצטערים ע"ז כל ימיהם, וזה וגם "אני שמעתי", היינו גם אותי כביכול שמעתי בתפילתם ובזעקתם בעבודה הקשה הזאת, לכן ואזכור את בריתי. (ישמח ישראל)

לעיתיד כל הנסים יהיו בהתגלות

ובמד"ר (שמו"ר ו', ב') טוב אחרית דבר מראשיתו טובה אחריתן של ישראל מראשית שנתתי להם במצרים. אולי נרמז בזה כמו שאמר אדמו"ר הק' מווארקא וצוקללה"ה ז"ע עה"כ (מיכה ז') כימי צאתם מארץ מצרים אראנו נפלאות, ולא כתיב אעשה נפלאות, כי כל הנסים שהיו עד ביאת הגואל בבי"א הכל היה יד ביציאת מצרים רק לא היה אז בהתגלות ולעיתיד יהיה נגלה לנו כל הנסים באתגליא אי"ה. וזהו פי' 'טובה אחריתן של ישראל' כל הטובות והנסים שהיו באחרית, הוא מראשית שנתתי להם במצרים, והכל נכלל ביציאת מצרים. (תפארת שמואל)

"חבל על דאבדין ולא משתכחין"

וארא אל אברהם ואל וגו' (ו', ג'). מפרש"י ז"ל: חבל על דאבדין ולא משתכחין. פי' חבל על האנשים שאומרים שהצדיקים נאבדים, ולא משתכחין, שלא נמצאים עוד צדיקים, כי כשהצדיק הולך בא במקומו צדיק אחר (א"ה: ו) וזהו י"ל את הכ' 'וארא אל אברהם' שכמו שהגעתי אל אברהם כך אני אניע ואראה לפני יצחק ולפני יעקב, וגם פה שכמו שהגעתי אל הצדיק הזה, כך אני אניע לממשיך דרכו. (עקדת יצחק)

'ושנתם לבניך' אלה התלמידים

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב (ו', ג'). מפרש"י ז"ל: וארא אל האבות. ולכאורה הדבר תמוה מאוד שהרי כאו"א יודע דאברהם יצחק ויעקב היו האבות ומה חידש בזה רש"י? אלא, דרמז בזה דאחר שהזכיר את היהודים של אברהם יצחק ויעקב שהתגלה ע"י מידת החסד וממילא נתמלא החשק של הקדושה להאיר למטה כטבע האב להאיר לבן, לכן כתב רש"י 'וארא אל האבות' דהאירו בחי' 'ושנתם לבניך' אלה התלמידים. (אמונת משה)

ווארט

השפעת דברי תורתם (של הצדיקים) על השומעים

עד מתי מאנת לענות מפני וגו' (י, י"ג). י"ל כי תיבת "מפני" - רומז אל הצדיק כי הוא נקרא פני ה', מחמת שעי"ד ד"ת ומוסר שלו שלומד לבני אדם אני מכנים בהם כח לעשות תשובה, ועי"ז הוא בא לפני ה' לצלם אלוקים אשר אבד ח"ו ע"י עבודות שעשה ר"ל, וזהו "עד מתי מאנת לענות מפני" למה לכם התענית למה אין אתם מוכנעים מפני הדיבורים של הצדיק שלומד להטיב כדי להכניע אתכם שתבואו לשלימות הטוב. (תולדות אדם)

לע"נ הרה"ח ר' יצחק
בן הרה"ח ר' משה אריה זצ"ל
נלב"ע ו' סיון תשע"ד

מרגניתא דיצחק פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

ולקחתם אתכם לי לעם כו' וידעתם כי אני ה'. כי השי"ת לית מחשבה תפיסה ביה כלל, אבל אנחנו עמו בני ישראל משיגים אור השכינה ע"י התורה והמצוות שנתן לנו הקב"ה. וזה ולקחתי כו' ונתתי לכם את התורה הק', ועי"ז וידעתם כי אני ה' - יהיה לכם ידיעה מאור השכינה. (קדושת לוי)

וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם (ו', ה'). פ"י יש אנשים חלשים בעבודה ובתפילה שרק ע"י קושי השיעבוד של מצרים הגיעו לעבודת ה', גם אותם מקבל הקב"ה באהבה ושומע לנאקתם. הרבי ר' ברוך ממעזבוז זי"ע אמר כי נאקתם היתה כי על כן באו לעבודת ה' ע"י קושי השיעבוד למצרים לא מעצמם, לכן אמר אשר מצרים מעבידים אותם, רצה לומר לעבודת ה', והלא טוב היה אילו עבדו את השי"ת מעצמם. (בית יצחק, ווארקו)

ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה. אולי כי לצד שלא היו בני תורה לא שמעו, ולזה יקרא קוצר רוח - כי התורה מרחבת לבו של אדם. (אור החיים)

הן בני ישראל לא שמעו. הקשו המפרשים הלו טעם שמיעת בני ישראל מפורש דקרא מקוצר רוח ועבודה קשה, וזה לא היה אצל פרעה, וי"ל כי באמת היה בנזקל יותר להכניס דבר ה' בכלל ישראל, אף שהיה קוצר רוח ועבודה קשה, מלהכניס דברי קודש בפי הערל הטמא פרעה הרשע. (שפת אמת)

וארא אל אברהם ואל יצחק ואל יעקב. מפרשי ז"ל אל האבות. לכאורה קשה למה הזכיר רש"י את התיבות 'אל האבות' הלא בפסוק כבר כתב 'וארא אל אברהם ואל יצחק ואל יעקב', אלא י"ל ש'אל האבות' הוא אבה שזה מלשון רצון, כמו (דברים ב', ל') ולא אבה סיחון וכו', והפירוש 'וארא אל האבות' ר"ל לאו דוקא אל אברהם יצחק ויעקב אלא כל מי שרוצה ומבקש את ה' גם עכשיו, והיינו שאמרנו (תדא"ר פרק כ"ה) חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי, והבן.

ה' הצדיק ועמי הרשעים, שמעתי מהרה"ק ר' יהושע זצ"ל מאוסטראוי שאמר על דרך הלצה על הפסוק ה' הצדיק, ואני ב"ה צדיק ועמי הרשעים. (נפלאות חדשות)

וגם הקימותי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגוריהם אשר גרו בה. והקשה האוה"ח דהיה די לומר 'את ארץ כנען', למה לי שוב את ארץ מגוריהם. ותיירץ, דלא יקשה להם, הא עדיין לא נשלם הגירות של ארבע מאות שנה, לכן אמר 'את ארץ מגוריהם אשר גרו בה', היינו האבות, כי משנולד יצחק התחיל הגירות, אך לפי זה קשה, דהוי סגי לומר 'את ארץ מגוריהם' למה לי 'אשר גרו בה'. ונראה לפי עניות דעתי בעזרת השי"ת, שיש בזה רמז 'מגוריהם' היינו לשון 'מגורה' שפירושו 'אוצר' שנאסף שם אל מקום אחד, התבואה, והוא מרמז על יהודים קדושים שעשו האבות להמתיק על הדינים והגבורות, וזהו גרו בה - אותיות גבורה, שהמתיקו הגבורות בשרשם. (דגל מחנה אפרים)

וארא אל האבות וגו'. ופירש"י ווארא אל האבות. הנ"ל דהנה כתיב (שמות ד', י"ד) וראך ושמה בלבו, כוונת ההבטחה הזאת שישמח אהרן במעלתו של משה ולא יתקנא בו, כדרך העולם כשרואה חבירו במעלה

יתירה ממנו רודף אחריו בקנאה ושנאה לומר מהיכן זכית לזה, אבל מי שהוא ירא שמים באמת ואוהבו, הנה משמח את עצמו ביותר בזה לומר אם אני אינני ראוי וכדאי והגון לצדיק לפני ה' הנה חבירי עובד ה' ועושה רצון קונו (וזהו שכרו בגן עדן). ומזה יש לו שמחה גדולה, כמו שאנו מתפללים (תפילת הרבי ר' אלימלך) ונראה במעלת חבירינו ולא בחסרונם, שנזכה לראות במעלת חבירו בגן עדן. וזה שאמרנו (בבא בתרא עה.). כל אחד נכזה מחופתו של חבירו, ר"ל אם היה מתקנא בחבירו הנה לעתיד נכונה מחופתו, וזה של חבירו כי בחבירו מתקנא, אבל במעלת הצדיקים הראשונים לא יתקנא כי די לו שיוזכה לראות במעלתם. וזהו וארא אל האבות. (תפארת שלמה)

ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה (ו', ט'). פירש"י ז"ל ורבותינו דרשוהו לענין של מעלה שאמר משה למה הרעתה, אמר לו הקב"ה חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאונן על מיתת האבות, הרכה פעמים נגליתי אליהם בא-ל-שד-י ולא אמרו לי מה שמך, ואתה אמרת מה שמי מה אומר אליהם. פ"י שרצון ה' היה שבני ישראל ימלאו קום האבות, ואם היו נמשכין אחר מעשה האבות לגמרי, פ"י במדריגה הסמוכה להם כמו בן תחת אביו, היו מצטרפין מעשה אבות להם, והיה כאילו קיימים האבות. אבל כיון שלא היו יכולים למשוך, ונפסק החיבור, וזה ולא משכחין, לכן היה הגאולה בקישוי.

וארא אל האבות (ו', ג') פירש"י ווארא אל האבות. וכבר תמוה זו מפורסמת מה בעי רש"י בזה. ונ"ל כי היה קשה כי התורה הק' היא נצחת, ומה בא הפסוק ללמדנו ווארא אל האבות. וזה שפירש"י ווארא אל האבות, שיהיה גילוי השי"ת לאותם שמתנדבים עצמם להשי"ת, ואבות הוא לשון 'רצון', כמו כי לא אבו. הגם שעדיין אינם עובדים להשי"ת, רק שיש להם רצון טוב, לזה יהיה להם ג"כ גילוי יתברך שמו.

(אור לשמים, ובספ"י "תורת אבות" הביא בשם הרה"ק ר' אברהם מסלונים זי"ע שהביא פירוש זה, אמנם סיים "וארא אל האבות" אני מתנאה צו די וואס ווילן מיר" [אני מתנאה לכל מי שרוצים אותי])

העיתרו אל ה' ורב מהיות קולות אלוקים וברד וגו', ויאמר אליו משה וגו' ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני ה' אלוקים (ט, כ"ח-ל'). פ"י דהנה פרעה אמר ורב מהיות קולות אלוקים וברד, לפי שפרעה כאשר ראה קולות אלוקים וברד, פחד בלבבו ואחזתו רעה, כמאמר חז"ל (ברכות נט.). לא נבראו גשמים אלא לפשט עקמומיות שבלב. חשב בעצמו שהגיע לקצת מדריגת יראת אלוקים, וכבר הוציא השי"ת מחשבתו אל הפועל, כי זה הוא מדרך הכסילים, בהשיגו מעט בדעת וביראה, חושב שכבר עלה למדריגה גדולה, ולא ידע כי נבער הוא מדעת, ולכן אמר ורב מהיות קולות אלוקים. מול זה השיב לו משה רבינו, ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני ה' אלוקים, עדיין אינכם יראים מפני השי"ת, ודו"ק. (קול שמחה)

ויצעק משה אל ה'. לכאורה קשה מדוע בצפרדע כתיב 'ויצעק' ובערוב כתיב 'ויעתר'. וי"ל דאחז"ל בפ"ק דסוכה (יד.) למה נמשלו תפילתן של צדיקים לעתר, מה עתר מהפך התבואה אף תפילתן של צדיקים מהפך מידת הדין לרחמים. והנה בצפרדע לא נהפך לרחמים גמורים שהרי מתו הצפרדעים והיה להםלמוקש ותבאש הארץ לכן כתיב ויצעק, משא"כ בערוב שהלכו להם לגמרי כתיב ויעתר.

(תורת משה)

מעשי צדיקים

המכתב שנשכח

למראה האורחים הבאים תחת צל קורתו, אורו פניו של הפונדקאי, היה זה יהודי חסיד וירא שמים, שלא זכה בכל יום לקבל אורחים יהודים, ובימות החורף על אחת כמה וכמה, לא יפלא, כי כשנוכח שהבעל שם טוב הקדוש וחסידיו הם אורחיו הפעם, שמח האיש שמחה רבה, וערך לכבודם משתה

מעשה זה סיפר הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל ה"אוהב ישראל" מאפטא זי"ע: א: באחד ממימי טבת הסגריריים נסעו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע"א ומקורביו בדרכים מושלגות ובוציות לפדות שבויים מישראל. בדרכם עברו ליד פונדקו של יהודי, היה זה הפונדק היחידי בחבל ארץ זה, והנוסעים סרו פנימה לתפילת מנחה.

זכור אהבת קדומים

ריעה מיוחדת לרגל יו"ד קדישא דב"ק "מאורן של ישראל" מרן רבי ירחמיאל ישראל יצחק בן כ"ק מרן רבי יחיאל - אדמו"ר הזקן בעל הספה"ק "ישמח ישראל" - כ"ט טבת

הר"ר יהודה משה מקובר שליט"א

מאמין אני עוד באמונה שלימה שהבוב"ה הוא המהוה כל היות ומסבב כל הסיבות ודורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו, ומסתמא עוד לא בא מועד ועת לנאולתם, ומצפה ומקוה ומייחל אני לישועת ד' עד מהרה שישקף וירחם ד' עליהם.

ומוסיף רבינו (שם): ומזה נוכל לדעת להשכיל מוסר ודרך לעבודת ד' ולצפות לישועה, וצא ולמד מיעקב אבינו ע"ה כשראה כל הרפתקאות והגלים והצרות שיעברו על בניו שבכל יום יהיה קללתו מרובה חבירו ח"ו, וכשראה את שמשון נחם את נפשו וסבר שהוא מלך המשיח וקץ שם לחשך, ועכ"ז כשראה אותו שמת אמר לישועתך קויתי ה' ולא נסוג אחור, והיה מחזק את עצמו בהתחזקות אמיתי ואמר לישועתך קויתי, ומסתמא אינם כדאים וראויים וד לישועת ד', כמו כן בעת התגבר הדינים ח"ו על האדם ר"ל, ובעת התגברות הצרות שא"א לסבול עוד ועומד לכלה ח"ו, חושב בדעתו שבוודאי הוא עת הישוע ועת צרה היא ליעקב וממנה ישוע, ועכ"ז אם לדאבון לב ח"ו מתגברים עוד היסורים כל יתרעם ויהרהר, ובפרט שיאמר לנפשו נואש ח"ו, רק יקוה ויחזור ויקוה ויאמץ את נפשו בד' כי חסדי ה' לא תמנו ולא ידח ממנו נדח ולא יאבד ניצוץ מישראל ח"ו.

ובספרו הק' (חנוכה אות ג') נותן לנו רבינו הק' דרך להתחזק בעבודת ה', זה ע"י שנידע שכל עבודתינו ועשייתנו היא רק ממנו יתברך, וזלש"ק: וכמאמר הה"ק א"א מזהר"ב זצלה"ה על (תהלים קי"ח, י"ט) פתחו לי שערי צדק וגו' זה השער וגו'. וזה הוא הפי' ומאת ד' היתה זאת (תהלים קי"ח, כ"ג), היינו שמאת ד' היתה ההתגלות, אבל בעינינו עוד נפלא היא, כי לא הגענו עוד לידע ולהכנס לראות עומק הענין. וכמאמר אא"ז (כ"ק מרן אדמו"ר רש"פ מגריצא זי"ע) על טוב טעם... וכן בכל הענינים אף שיש לאדם דבר מה, אעפ"כ ידע כי עני אין לו כלום, ומה שיש לו אינו שלו, ובחפץ ד' הכל קשורה. וזה הוא כבוד את ד' מהונך (משלי ג', ט') אל תאמר מהונך אלא ממה שהנך אפילו מקול ערב (עיין רש"י, שם), היינו שיש לך רק מתנת חנים ותצטק ותתפלל לו, וכפי שמובא ברש"י (שם) אל תקרי הונך היינו שיש לך, אלא מגוונך שתתפלל ותבקש רחמים מו' שיתן לך ויוסיף לך, שהכל שלו ולד' הארץ ומלוואה.

ובפרשת משפטים (אות א') מדבר רבינו הק' על הענין של אחדות ואהבת ריעים, ושם הוא מבי בשם הספה"ק דאיך יכול איש מישראל לקיים את כל התרי"ג מצוות, והרי יש מצוות שרק כהנים ולויים וכדומה יכולים לעשות, והעצה לזה היא אכן ע"י אהבת רעים ממש בגופו ונפשו ממילא כל התרי"ג מצוות הנעשים ע"י כלל ישראל על שם אחיהם יקרא, עם כל אחד ואחד יקרא בשם מקיים כל המצוות, כי כל ישראל המה בבחי' קומת אדה"ר וממש לנוף אחד יחשב, אם אין ביניהם דבר חוצץ לעשות פירוד ביניהם, עכל"ק. יעזור השי"ת שנזכה להדבק בדרכיו של רבינו ולהתחזק באמונה ואהבת ריעים, אמן ואמן.

הרה"ח ר' אהרן פרלוב שליט"א

בעמח"ס "זכרונם לברכה"

ובראשם הרבנים הצדיקים וזקני החסידים, בראשות בני רבינו הקדוש מביאלה, והכתירו את בנו, בעל ה"ישמח ישראל", לאדמו"ר וראש בני ישראל. מגודל ענוותנותו, לא ראה עצמו ראוי לאותה איצטלה, רק בכח ירושת אבות, כפי שאמר על עצמו פעמים מספר. התפרסם באהבת ישראל שבערה בקרבו, ובגודל חכמתו.

מכל פולין נהרו אלפים רבים של חסידים לדרוש דבר השם, ולשאול עצה מפיו הקדוש. בשנותיו האחרונות נאלץ, מחמת ריבוי הבאים, לקבל קהל במשך רוב שעות היממה. בעת חוליו, כאשר הגיעו לבקש עבורו אצל ידידו, האדמו"ר בעל ה"אבני נזר" מסוכצ'וב, נענה ואמר "מה הפלא שהוא חולה, הרי הוא רבי שבע עשרה שעות מדי יום בימיו". נסתלק בער"ח שבט שנת תר"ע, ומנוחתו כבוד בעירו אלכסנדר.

"מגיד דבריו ליעקב"

עומדים אנו סמוך ונראה ליומא דהילולא של האי תנא אלוקי, כ"ק מרן אדמו"ר הרה"ק רבי ירחמיאל ישראל יצחק זי"ע בעל הספה"ק "ישמח ישראל", שיום הסתלקותו היה בכ"ט טבת שנת תר"ע, ומנו"כ באלכסנדר שבפולין.

כ"ק מרן אדמו"ר בעל ה"ישמח ישראל" זי"ע, הנהיג את יהדות פולין, שהאירה מכבודו וחכמתו ותפארת יקר גדולתו, הלוא המה בכתובים. ספרו הק' והבהיר "ישמח ישראל" הפך לנכס צאן ברזל בתורת החסידות, ובכל מקום הוא נמצא בשורה הראשונה של ספרי חסידות, ומן הבאר ההיא ישקו כל העדרים, עד ביאת משיח צדקינו בב"א.

מרנא ורבנא הישמח ישראל זי"ע אמר לפני הסתלקותו, "עם איז גיוועזען גיט, עם איז גיט, עם וועט זיין גיט", במשפט קצר זה מיצה רבינו הקדוש את כל מהותו בעולם הזה, והוא מבקש לנו שנחזיר לנו ש"היה טוב", דהיינו לפעמים איש ישראל, אומר לעצמו וחושב מחשבות מה יהיה עם העבר שלו ח"ו, וזה יכול לגרום לו להגיע לידי עצבות ומרירות, כי באמת אין איש שלא יחטא ח"ו, והיצר הרע שרוצה להפילו לבאר שחת, בוודאי מנסה להעציב אותו ולומר לו שהוא מלא חטאים מהעבר שאפילו תשובה לא יועיל עליהם ח"ו, אולם רבינו הקדוש מגיע ואומר לנו "עם איז גיוועזען גיט", דהיינו מה לך להביט ולחפש את בעיות העבר, אדרבה תתחזק ותצליח עי"ז להתקדם במעלות עבודת השי"ת ותורתו. ובהמשך דבריו הק' אמר רבינו "עם איז גיט", דהיינו כאשר איש מישראל הנמצא בהלך מחשבתו ומביט באיזה מצב הוא עומד, הוא אומר לעצמו מה יהיה איתי, ובמצבי הנוכחי, אני לא יכול להגיע לכלום, כי אני איש נבער מדעת, ולא עושה מצוות וכדומה ח"ו, והיצר"ר שמח במחשבתו הנואשה הזאת ח"ו, ולכן אומר לנו רבינו הקדוש: "עכשו זה טוב", אמנם הנך רוצה ומרגיש ויודע שיש לך במה ואיך להשתפר, ואמנם שתמיד צריך האדם להתחזק ברוחניות ולעלות מעלות רמות ונשגבות, אבל לבל ידח ממנו נידח. ובהמשך אמר רבינו "עסו ועט זיין גיט", דהיינו שאיש מישראל שמתחיל על העתיד, יכול לומר לעצמו אפילו אם ח"ו העבר לא היה טוב וגם כעת במצב הנוכחי, המצב אינו כפי טוב, אולם לא אבדה תקוותינו ב"ה, כי יכולים לתקן בהמשך, ואז יהיה טוב.

ובפרשת ויחי (אות ג') נותן לנו רבינו הק' דרך התחזקות, ושם מדבר על הענין של יעקב בנו ע"ה שנסתלקה ממנו שכינה בעת שרצה לגלות לבניו את הקץ, ומביא שם את המד"ר (צ"ח, י"ט) עה"פ יהי דן נחש עלי דרך (מ"ט, י"ז) וכו' לפי שה' יעקב אע"ה רואה וסובר על שמשון שהוא מלך המשיח כיון שראה אותו שמת אמר אף זה מות, לישועתך קויתי ה'. ומסביר רבינו בקודשו: היינו יעקב אע"ה היה צופה ומביט באחרית הימים וראה כל היסורים והרפתקאות שיעברו על בניו, כיון שראה את שמשון נחם את נפשו כי סובר בו שהוא מלך המשיח והוא יגאל ויפדה את בניו מצרותיהם, כיון שראה אותו שמת אמר אף זה מות לישועתך קויתי ה'.

מתולדותיו

האדמו"ר רבי ירחמיאל ישראל יצחק, בעל ה"ישמח ישראל" מאלכסנדר, נולד בשנת תרי"ג לאביו האדמו"ר הזקן רבי יחיאל מאלכסנדר.

בגיל שבע נסע לחג השבועות לאדמו"ר רבי מנחם מנדל מזורקא יחד עם אביו הקדוש, והתאכסן באכסניא אחת עם רבינו רד"ב מביאלה. לימים סיפר כיצד זכה לכך שהאדמו"ר מזורקא ידבר עמו: "בחד השבועות השכם בבוקר ראו החסידים את הרבי מזורקא מגיע ומתקרב לאכסנייתם. תיכף נעמדו כולם בבהלה. אני יצאתי החוצה עם סידור קטן, הרבי פגשני ושאלני: מי לימודך להתפלל, האב או המלמד? הייתי ילד קטן ועניתי: 'הסידור!' הרבי נהג מהתשובה וצבט בלחי.

נכנסתי אתו יחד לאכסניה, והוא שאלני מספר פעמים אם אני אוהב רבי וחסידים, אך פתאום נפל

כ"ק מרן אדמו"ר הזקן השרף מאלכסנדר זי"ע, ביקר כמה פעמים אצל כ"ק מרן אדמו"ר רבי אברהם יעקב מסאדיגורא בלויית בנו כ"ק מרן אדמו"ר הרבי בעל ישמח ישראל זי"ע המאורן של ישראל, ואיש אחד מאנשי נכבד מאד שגר בעיר לאדו', שמו רבי שבתי ענגלארד זצ"ל, היה גם מבקר אצל הרבי מסאדיגורא, ופעם אחת אמר לו הרבי מסאדיגורא: הרבי שלכם היה בעת הזה אצלינו ביחד עם בנו, ולא הייתי יכול להביט בפניו הקדושות מחמת גודל יראת שמים שלו, ובנו [הישמח ישראל] הוא מראשו עד רגליו ומרגליו עד ראשו כולו ראש.

כ"ק מרן אדמו"ר ה"אמונת משה" זצוק"ל, "צדיק באמונתו" (ב"ב תשס"ג) ח"ב, ע' פ"ה

סיפר לי כבוד ידידי הרב הגאון הגדול המפורסם לתהלה וכו' וכו' מוהר"ר יצחק יהודא (שליט"א) [זצ"ל] אבד"ק קוטנא חתן אדמו"ר הגה"ק בעל שם משמואל זצ"ל, שביום שנפטר באלכסנדר הרה"ק וכו' בעל ישמח ישראל זצ"ל הי' הוא (הגאון מקוטנא) בסאכטשאב אצל חו"ז רבינו הקדוש (בעל "אבני נזר" זי"ע) זצ"ל, ודיבר עמו חו"ז הרבה מהרה"ק הנפטר הג"ל (ה"ישמח ישראל" זי"ע) והפליג בשבחיו ובכה עליו מאד, ואמר כי עכשיו הי' העולם נצרך אותו ביותר והי' אז ארבעים יום קודם הסתלקותו של רבינו הק' (ה"אבני נזר" זי"ע, שנסתלק י"א אדר-א' תר"ע), ובתוך כך הזכיר מה שהעולם היו אומרים עליו שהוא עשה אותו (ה"ישמח ישראל" לרבי ומנהיג, וגילה לו אז רבינו הק' (האבני"ז) זצ"ל המעשה שהי' ואמר כי בעת שנפטר אביו הרה"ק והטהור הר"ר יחיאל זצ"ל הי' הוא רבינו הק' באלכסנדר על הלוי' שלו, וכשבא לביתו מן הלוי' מיד בלילה הראשונה הי' בא אליו הרה"ק ר' יחיאל הנפטר זצ"ל וביקש ממנו שיסכים עמו שבנו הרה"ק הג"ל (ה"ישמח ישראל") ימלא מקומו להנהיג לעדתו אחריו בני בשמים ממתנינים (או משגיחים) על הסכמתו ומילא רצונו והסכים עמו, והדבר פלא.

הגה"ח ר' צבי יהודה ממלוק ז"ל, "אביר הרועים" (פיערקוב תרצ"ח) ע' ק"י

הרה"ק בעל ה"ישמח ישראל" מאלכסנדר זי"ע נודע למופת בגודל הסתרנותו. פעם אחת הגיע חסיד של ה"ישמח ישראל" אל הרה"ק בעל ה"אבני נזר" מסוכטשוב זי"ע, שאל האבני נזר את החסיד לשלום רבו ה"ישמח ישראל". אמר לו החסיד, שהרבי מרגיש טוב והיום בבוקר אמר ברכת התורה בהתלהבות גדולה עד מאוד. אמר לו האבני נזר, א"כ אין הישמח ישראל מרגיש טוב, כי אם היה מרגיש טוב לא הייתם רואים את ההתלהבות בברכת התורה...

כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב זצוק"ל, "מלכות בית דוד" ... כמו שאמר לי פעם ידידי ר' מאיר אלבוים ז"ל מחסידים הוותיקים של הישמח ישראל ז"ל, שהישמח ישראל אמר: כל אחד צריך להיות בבחינת רבי'לע קטן בתוך משפחתו...

מכתב הרה"ח רבי ישראל הלוי רונצווייז ז"ל, "איצר ישראל" (ירושלים תשנ"ה) ח"ב, ע' קע"ז

סיפר לי הרה"ח ר' דוד צבי שלמה וועבער נ"י, ששמע מהרה"ח הישיש ר' משה בוים ז"ל, שאצל הרה"ק הישמח ישראל מאלכסנדר זצ"ל בתפלת ערבית רגילה [בני א פשוטן מעריב] בימות החול, היו הקירות בוכים [האבן די ווענט געוויינט].

עוד סיפר לי הנ"ל, ששמע מהרה"ח הנ"ל, ששמע פעם מהרה"ק הישמח ישראל זצ"ל שאמר בזה הלשון, יהודים באים אלי ומתייעצים אתי, חושבים אתם שעומד מלאך מאחורי, ומייעצני? אלא שבכל ערב בתפלת ערבית בברכת השכיבנו מתפללים ותקננו בעצה טובה מלפניך, הריני מבקש אז מהשי"ת, יהודים באים אלי להתייעץ אתי, אנא הושיעה נא, והוא מושיעני [בעט איך דעם רבנו של עולם, אידן קומען צו מיר נאך עצות, בעט איך דיר, העלף, און ער העלפט מיר].

הרה"ג ר' ישראל חיים אשרי שליט"א, "שיח זקנים" (ברוקלין תשס"ב) ח"ד, ע' ש"י

סיפר לי הרה"ג הצדיק זצ"ל מבולגריי. פעם אחת נכנס לחדר אביו הרה"ק ר' יש"ד זצ"ל מבעלזא, ואביו לא היה אז בחדרו. הוא אמר לי כי פחד היה להכנס אליו [לחדר הנ"ל] ניגש לארון הספרים שלו והוציא ספר. זה היה ספר "ישמח ישראל" ועיין בו. פתאום שמע שאביו זצ"ל נכנס לחדרו, מיהר והכניס הספר למקומו. אביו הרגיש בזה ושאל אותו באיזה ספר הסתכלת, וענה בספר "ישמח ישראל" מהרבי מאלכסנדר, אמר לו אביו זצ"ל בזו הלשון: "אני מלוח לך אותו לכמה ימים ותסתכל בו ותהי' לך תועלת גדולה". סיפר הרבה"ג זצ"ל להלן כי לאביו הק' [מהר"ד מבעלזא] זצ"ל היו שלושה חדרים מלאים ספרים. בחדר שהוא ישב היו רק ספרים שהחזיק שהם בעלי רוח הקודש בחדר השני שאר הספרים ובחדר השלישי היו ספרים שנדפסו בזמנו. וכל מחבר ששלח לו ספרו או שהוא קנה הכניס לחדר הזה.

וספר "ישמח ישראל" היה בין אלו של בעלי רוח הקודש בחדר שישב אביו הק' זצ"ל.

הרה"ח ר' יהודה לייביש מקובר ז"ל, "תפארת רבותינו" (ב"ב תשכ"ו) ע' ע"ח

יהודי עמד פעם ליד חדרו של הישמח ישראל זצוק"ל, וניסה להיחדף ולהיכנס להרבי בחדר שמקבל שם העולם הנקרא 'שלוש-שטיב'. כדי למונעו מכך סטר לו המשמש על פניו, ומתוך כך נלחצה ידו בדלת, ומפיו נמלטה זעקה: "גיוואלד! היד שלי!"

צעקה זו הגיעה לאוזני הרבי. הוא פנה אליו ואמר לו בקול רם: "כבר אמרתי לך פעם אחת שאם תצער יהודי לא תהיה בריא במשך ששה שבועות. והיום, זו כבר הפעם השניה שאתה מצער יהודי"... וסיפר המשמש בקודש של הרבי, שאחרי כן הוצרך לשכב בבית החולים שנים עשר שבועות שלימים...

הרה"ח ר' יצחק צבי פראנק ז"ל, "ליקוטי יצחק צבי" ע' 300

הרבי (ה"ישמח ישראל") מאלכסנדר זי"ע חוץ ממה שהיה רבי לחסידיו, היה גם רב העיר. פעם בבוקר השכם לקח אתו כמה מחסידיו ויצא אל המקום איפה שהיו נחים האנשים שהיו מטאטאים את הרחובות, כמובן שזו היתה מלאכה בזויה עד מאד, והם היו קמים בבוקר השכם ומטאטאים כמה רחובות, אח"כ היו מתיישבים במקום מסוים ומעשנים סיגריות בכדי לנוח מהעבודה הקשה.

כשהרבי עם חסידיו הגיעו שמה, שמעו איך שאחד מהעובדים אומר לחבריו "היום היה לי מטאטא כל כך טוב, שעשה עבודה נפלאה...", אמר הרבי ז"ל אתם רואים היאך גם אצלם שייך מדת הגאווה.

הגה"ח רבי בנימין מנדלזון זצ"ל - גאב"ד קוממיות, "דברי הרב" ע' קס"ב

רבינו בעל ה"ישמח ישראל" זי"ע התבטא פעם אחת שמצידו היה מוכן לעלות לא"י אף אם יצטרך להשכיר עצמו למלמד תינוקות, בה בעת שבפולין היה לו עשרות אלפי חסידים, עכ"ז היה כדאי לו להקריב עצמו עבור קדושת א"י, אלא שדבר עכבו נגד רצונו שלא רצה להפסיד "יו"ט שני של גלויות" ולכן נמנע מזה.

כ"ק מרן אדמו"ר האמרי מנחם" זצוק"ל (מרשימות הרה"ח ר' ישעיה יעקב שאהן הי"ו), "זכרון דברים" ע' ט"ט

אצל הרה"ק האדמו"ר בעל ה"ישמח ישראל" זי"ע היה בענין ה"קוויטלאך" עבודה גדולה, ומנהגו היה שבזמן שקיבל הקוויטלאך היו עומדים כסדר התלמידים מסביבו, ודרכו היתה לעשות הפסקות באמצע ולמד אז ענייני חסידות.

כ"ק מרן אדמו"ר מסטריקוב זצוק"ל בשוה"ח ע"ה שבת תשנ"ב, "דברות קודש", וארא תשס"ו, עמ"ב

סיפר לי הרה"ג ר' אלי' ווינג שליט"א, ששמע מהחסידי הישיש ר' מאיר עלבוים ז"ל, משמשו של הרה"ק בעל ישמח ישראל מאלכסנדר זצ"ל, שקרה פעם אצל הרה"ק בעל ישמח ישראל שניגשו החסידים אליו בזה אחר זה, ובתוכם הי' איש אחד שביקש מהרה"ק סגולה לזכרון, ונתן לו איזה סגולה.

כששמע האיש שעמד מאחוריו שהרה"ק נתן לו סגולה לזכרון, ביקש ג"כ מהרה"ק סגולה לזכרון, ואמר לו הרה"ק שבשילך יש לי עצה אחרת, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגו' למען תזכרו, והוסיף הרה"ק ואמר, ואם תשאלו, מדוע הנני אומר זאת ברבים, טרם שנתמנית לרבי, הפקרת את חלקי לעולם הבא עבור יהודים [איידער איך בין געווארן רבי, האב איך מפקיר געווען מיין עולם הבא פאר אידנ'ס וועגן].

הרה"ג ר' ישראל חיים אשרי שליט"א, "שיח זקנים" (ברוקלין תש"ס) ח"ג, ע' שע"ז

סיפר לי הרה"צ רבי משה מרדכי בידרמן מלעלוב זצ"ל, שבא אצלו היום איש פשוט ושוחח עימו. ובתוך אחד השיחים סיפר שהיה פעם באלכסנדר אצל רבינו בעל "ישמח ישראל" זי"ע, ומשמשו של ה"ישמח ישראל" החל לארגן סדר בין הקהל. פנה אליו הרבי ואמר לו: "ראה, בין העולם כאן, יש לי אנשים מכירים ויש שאינם מכירים, וגם לך יש פה מכירים, אבל על זאת אתפלא, כשבאים אלי, באים רק המכירים שלך, שמא לא תעשה סדר ותראה שהכל יהיה בסדר". וסיים האיש: באותו רגע שהרבי צוה שלא יעשה סדר, מיד השתרר שקט וסדר.

הרה"ח ר' נח גר וינטרויב ז"ל, "בישישים חכמה" ע' תנ"ב

חזן שלא נחשב כירא שמים במיוחד התלונן בפני רבי ישראל יצחק הרבי מאלכסנדר - פרנסתי על החזנות אבל אימתא דציבורא עלי, כל פעם שאני יורד לפני התיבה, מרבה לטעות והמתפללים צוחקים, לועגים לי ומקפחים את פרנסתי.

השיבו רבי ישראל יצחק: במקום להתפלל לפני הציבור ולסבול מאימתא שלו, נסה נא להתפלל בפני הקב"ה ויראת שמים יתירה הלא אין לך, וכך תנצל מטעיות...

הרה"ח ר' יהודה לייב לוי ז"ל, "חסידים מספרים" (ירושלים תשל"ט) ח"ג, ע' 276

סיפר הרבי (שליט"א) [ה"אמרי מנחם" מאלכסנדר] זצ"ל, כי פעם בא איש אחד להישמח ישראל להתברך בפתקא ופדיון, ורצה להזכיר ב"קוויטעל" חולה מסוכן, ובטעות כתב 'חולה מתוקן', נענה רבינו הק' ואמר: "א חולה מתוקן מיט א ת"ו איז נישט קיין חולה, והלה נתרפא מיד מחליו."

הרה"ח ר' אברהם דוד גוטמן הי"ד, "ליקוטי רשימות" (ברוקלין תשס"ט) עמ' ל'

חסיד אחד שגר סמוך לאלכסנדר בא פעם ל"ישמח ישראל", והתאונן בפני הרבי היות שאשתו מתה ל"ע לפני זמן קצר ונשארה לו בת בגיל 12, ונכנס שגעון בבתו שאומרת שאמה המתה הולכת אחריה בכל מקום, ובגלל זה לא אוכלת ולא ישנה, ולא יודע מה לעשות עמה. אמר הרבי להחסידי שיביא את בתו אליו, כל קהל החסידים ששמעו זאת המתינו לראות איך יפול דבר ומה יעשה הרבי עם הילדה.

החסיד הנ"ל הביא את בתו לרבי, והרבי שאל את הילדה מה יש לך, אמרה הילדה שאמה המתה הולכת אחריה בכל מקום. פנה הרבי לאביה, ואמר לו ומה אתה אומר שלא הולכת אחריה? הלא הנך משקר, והרי אנכי בעצמי רואה אותה, הנה היא.

ואז אמר הרבי לילדה את יודעת למי באת, ואמרה לרבי מאלכסנדר, שאל אותה הרבי האם את מאמינה שהרבי מאלכסנדר יכול לעשות שאמך המתה לא תלך אחריו, ענתה שהיא מאמינה שאין דבר שהרבי מאלכסנדר לא יכול לעשות, אמר ה"ישמח ישראל" טוב, אני אעשה כדבריו ולא תלך יותר אחריו, רק בתנאי שתשמרי על כיבוד אב ותשמעי בקול אביך, מתי שיאמר לך לאכול - תאכלי, ומתי שיאמר לך ללכת לישון - תלכי לישון, ואז תפסיק האמא המתה ללכת אחריו, אבל אם ח"ו לא תשמעי בקול אביך, אז אני לא אחראי ושוב תתחיל ללכת אחריו, ואז הרבי שאל אותה אם היא מסכימה לתנאים הנ"ל, ענתה הילדה שהיא מסכימה. מיד קם הרבי מכסאו, והתחיל לצעוק בקול רם לנפטרת באלות ושבועות, מה את רוצה מילדתך המסכנה! הלא את כבר מתה, לכי למקום משכבך וכו', ולילדה בירך ברפואה שלימה ואמר לה שתלך לשלום, וכבר פסקה הנפטרת ללכת אחריו, אך ורק בתנאי שתקיימי מצות כיבוד אב, אבל אם חס ושלום לא תקיימי מצות כיבוד אב, אז אני לא אחראי ושוב תלך אחריו. והילדה הבטיחה לו לקיים את התנאי של כיבוד אב, ויצאה בריאה ושלימה.

אח"כ פנה הרבי לקהל החסידים הנמצאים אז בביתו, ואמר: "כאן בודאי נמצאים כאלה שייגידו שאנכי הראתי איזה מופת, ושגרשתי דיבוק וכו', אל תאמרו כך, אלא פשוט היא נעשתה משוגעת לאותו דבר שהאמא הולכת אחריה, והיו צריכים לשכנע אותה שאין זה כך."

כ"ק מרן אדמו"ר ה"אמונת משה" זצוק"ל, "צדיק באמונתו" (ב"ב תשס"ג) ח"ב, ע' ק"ד

אצל הרבי מאלכסנדר, בעל ה"ישמח ישראל" זי"ע, היה נהוג להכניס את ה'עולם' לרבי בקבוצות של כמה אנשים בבת אחת, ופעמים רבות היו שם בין עשרה לחמשה-עשר אנשים ביחד. כל אחד היה מגיע לשולחן לקבל שלום מהרבי ולבקש משאלותיו ושאר האנשים עמדו די קרוב עד שהיו יכולים לשמוע את הבקשה והתשובה.

אני בעצמי הייתי פעם באלכסנדר כשנצרכתי לבקש ישועה עבור חולה מסוכן. לפני עמד יהודי שעבד לפרנסתו כעגלון, ומסר ה'קוויטל' על כך שאין לו מזל בסוסים שהוא קונה. כל סוס שהוא קונה מחזיק מעמד שבועיים או שלושה שבועות, לאחר מכן מפסיק הסוס לאכול והולך לאבדון. אסון זה ארע לו השנה כמה פעמים, עד שנעשה מזה עני מרוד רח"ל. ומאחר וזהו המקור היחיד לפרנסתו ואין לו כסף נוסף לקנות סוס, הוא אינו יודע מה לעשות. וכך עמד היהודי לפני הרבי ובכה בדמעות שלישי.

הרבי הרים גבות עיניו והזיז את המשקפים למעלה על מצחו, וכך נתן מבט חודר בעגלון, ושאל אותו: "ואתה איך אתה אוכל? כיצד נוהג אתה בשעת אכילתך?" הבין היהודי שכוונת הרבי לברר כיצד הוא נוהג מבחינה רוחנית בעת אכילתו.

אמר היהודי: "רבי הקדוש! כשאני בבית, אני נוטל את ידי לפני הסעודה, מברך ה'מוציא' לפני האכילה וברכת המזון בסיומה. אבל כשאני ברחוב הנני רץ לתוך בית מרזח וחוטף קצת י"ש ולחמניה אחת או שתיים. אבל שם אינני יכול ליטול ידי ואף לא לברך ברכת המזון, כי אין שם מים וגם אין לי זמן לעשות זאת באמצע הנסיעה. כן... כך נראים חיי עגלון החפץ להשיג את פרנסתו..."

אמר הרבי לעגלון: "נו, בוודאי! כאשר אתה אוכל כמו סוס, הסוס אוכל כמו אדם, שדרכו לאכול הרבה פחות מסוס. שהרי חייב להיות הבדל בין האדם לבמהמה. אם תבטיח לי שתאכל כמו אדם, כמו שיהודי צריך לאכול, שתיטול ידים לסעודה - שהרי בכל בית-מרזח יש מים כדי ליטול, וגם תברך שם

ברכת המוציא וברכת המזון, מבטיח אני לך שהסוס שלך יאכל כמו סוס ויחזיק מעמד ימים רבים". אחר כך, הפנה הרבי את מבטו לאחוריו לכיוון ה'עולם' שהיה שם בבית, ואמר בחייד: "נהייתי כבר גם רופא סוסים..."

הרה"ח ר' יצחק צבי פראנק ז"ל, "ליקוטי יצחק צבי" (ב"ב תשס"ג) ע' 214

פעם בא לרבינו בעל "ישמח ישראל" מאלכסנדר, יהודי פשוט מדלת העם והתלונן שאשתו נכוותה קשות לפני כמה ימים והיסורים החלו דווקא היום לגבור עד שלא נותר לה כבר כח לסבול. הרגיעו רבינו זי"ע ואמר לו, "זה יעבור בעזרת השם יתברך, אך מכאן ולהבא מוטב שתזהרו יותר בשמירת שבת". האברכים שעמדו מסביב הביטו איש אל רעהו והיו בטוחים שהם עדים למעשה פלא, רוח הקודש.

כשיצא האיש לאחר שקיבל על עצמו להזהר מהיום והלאה בשמירת שבת, העיר הרבי זי"ע כשבת שחוק על שפתיו, זה לא ענין של רוח הקודש, אלא פשוט מאד, צריך להקשיב היטב לדבריו של כל אדם. כשהוא נכנס והתלונן בפני שהיום התחילו היסורים לגבור, עשיתי מיד חשבון, הלא הוא יום שני בשבוע, וא"כ זהו סימן שהיא נכוותה בעצם יום השבת, שהרי כלל בדידנו (על פי בראשית ל"ד כ"ה) שביום השלישי היסורים גוברים והולכים ואין זה כלל רוח הקודש (מפי הרה"ח ר' משה בויס ז"ל).

הרה"ח ר' אפרים פישל שטיין שליט"א, "אוצר ספרים" (ב"ב תשס"ג) ח"ה, ע' א'תקמ"ג

שמעתי מהרה"ח ר' משה בויס זי"ע מ"ב אשר היה בן למעלה ממאה שנה, והכיר עוד את הרה"ק הישמח ישראל זי"ע, וסיפר על עצמו כי בהיותו נער קטן נסע עם אביו אל הרה"ק הישמח ישראל זי"ע, וכשנכנסו לביתו שמעו הא"י שהוא מברך ברכת אשר יצר בהתלהבות גדולה וכו', ועשה עליו דבר זה רושם גדול, כשחזר לביתו חיקה לעצמו את התנועות והקול שבירך הישמח ישראל זי"ע את ברכת אשר יצר, וגער בו אביו ואמר לו: משה, מה הנך מדמה שבאם מברכין כך אשר יצר תהיה עכשיו לרבי? טעות היא בידך אלא מי שהוא רבי הוא מברך אשר יצר...

כ"ק מרן אדמו"ר מפ"נסק-קולין שליט"א, "בצילא דמהימנותא", בשלח תש"ע, ע' י"ד

הגה"ח רבי שמחה אוברבוים זצ"ל מלאדו, מגדולי חסידיו אלכסנדר, סיפר: נהירנא שהרבי ה"ישמח ישראל" הגיע לעירנו בימי חורפו לצורך מצוה, ובהיכנסו "לשטיבל" הרבה לעסוק עם בני החבריא בפלפולי אורייתא, אך הנה באמצע הפלפולים עמד וניגש אל ארון הספרים והוציא מתוכו ספר, פתחו ועיינו בו במשך רגעים אחדים, ואחר פסע אנה ואנה זמן רב בהתלהבות יתירה. לבסוף שקטה רוחו וניגש שנית אל בני החבריא והמשיך להתפלפל עמהם שעה ארוכה. אח"כ עמדו להתפלל ערבית. כשסיימו פנה ללכת אל מעונו של החסיד הנגיד המפורסם ר' לוי כהן ז"ל (בנו של הצדיק ר' משה נחמיה זצ"ל אב"ד דווראט, מתלמידי החוזה מלובלין וצדיקי פשיסחא וזארכין). שהכין לכבודו סעודת מרעים, ואכן נלוויתי אליו. תוך כדי הילוכנו הבחנתי שהוא תפוס שרעפים, משוטט בעליונים, כולו אש להבה. הרהבתי ושאלתי אותו מה פשר התלהבותו. נענה וסיפר לי, שראה בספר ענין נשגב מאד, שהביאו לידי התפעלות. שאלתי אותו מה שם הספר, ואמר שהוא ספר "יסוד העבודה" ממהר"א מסלונים זי"ע, שמבאר הכתוב "ואמונתך סביבותיך" בלשון זו "מיט אמונה נעמט מען דיר ארום" והדברים עמוקים למשכיל.

הרב אהרן סורסקי שליט"א, "מסוד שיה חסידים" ח"א, ע' 42

תואר פני קדשו

שמעתי שסיפר כ"ק אדמו"ר (שליט"א) [ה"אמרי מנחם" מאלכסנדר] זצ"ל י"י אייר תשנ"ה] שאצל רבינו הקדוש בעל ישמח ישראל זי"ע לא יכלו לצלם תמונות ממנו, כי תמיד כאשר רצה מאן דהו לקחת תמונה ממנו, הרגיש מיד ולא נתן לו, ולכן אין שום תמונה מתואר פני קדשו.

ובפעם אחרת [אייר תשנ"ג], כשיצא מביקורו אצל האדמו"ר מויז'ניץ מאנסי שליט"א, נענה ואמר: "איך וואלט געוואלט זיין ווי דער ישמח ישראל ז"ל שכל תמונה שלקחו ממנו מיד נשרף."

הרה"ח ר' אברהם דוד גוטמן הי"ד, "ליקוטי רשימות" ע' כ"ה

מלבוש יהודי

אמר רבינו הקדוש בעל ה"ישמח ישראל" מאלכסנדר זי"ע: כתיב "ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם" (תהלים קו, לה) - כל זמן שישמח ישראל מלובשים בלבוש המיוחד ואין לובשים מלבוש נכרי, הרי כדבר הניכר ובריה בפני עצמו ואין להם ביטול אפילו באלף, משא"כ אם מתחברים עמהם ומתדמים להם, ויצאים הם מכלל בריה ובטלים לגביהם. וכן פירש מש"כ (בראשית לב, יב) "הצילני נא מיד אחי מיד עשו" - הצילני בזמן שעשו ירצה להיות אחי ולהתחבר אתי, כי אז ח"ו אתבטל נגדו, ובכה בכי גדול באמרו זה הפ' (מכת"ק אאמו"ר זצ"ל).

הרה"ח ר' נח גו וינטרויב ז"ל, "בישישים חכמה" (ירושלים תשנ"ד) ע' רמ"ה

מעלת האבות הקדושים והלימוד לנו

במאמר יבוא בעז"ה. א. יש חיילים ויש גנרלים, כל א' צריך לדעת את מקומו ואת המעשה אשר מוטל עליו לעשות. ב. הקב"ה מתגלה לכל א' בראיה, אבל לבוא לידי ידיעה צריך לעבוד ולעמול כמו האבות הק'. ג. אל אברהם אל יצחק ואל יעקב' לכל א' יש את המעלה והשבח שלו בפני עצמו. ד. הכל לפי המעשה - ובזכות זה יזכה האדם להתגלות כבוד ה', ושתהא רוח הקודש שורה עליו. ה. כפי המדרגה כך בא על האדם הקדושה מלמעלה.

ה"אור החיים הקדוש" מבאר, באמת הוא שהקב"ה התגלה לכל האבות כאחד 'אל האבות', אבל לכל אחד התגלה בפני עצמו, כי לכל א' היה שבח מיוחד בפני עצמו, ולכל א' היה את מה שעבר, או לכל א' יש עבודתו שעבד את הקב"ה בקדושה ובטהרה בכל משך ימי חייו, ולכך אומר הכתוב 'אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בצל שקי' דהיינו שהתגלה לכל א' בפני עצמו 'בצל שקי' היא חיבת גילוי שכינה, 'זשמי ה' לא נודעתי להם' שכל ההבטחות שהבטחתי להביא עליהם עוד לא הבאתי עליהם, ועכ"ז הם עבדו את הקב"ה באמת ובתמים. ומתוך דברי הכתובים נתכוון ה' להודיע גדול חיבתם בעיניו. אבל לא כן הוא אצל משה רבינו שמיד הקב"ה התגלה אליו, ואמר לו את שמו, והראה לו אותות ומופתים.

כך גם כל יהודי צריך לדעת את מקומו ואת עבודתו, אם הוא נבחר להיות גנרל יש לו לעשות את המוטל עליו, וגם אם הוא נבחר להיות חייל גם יש לו לעשות את המוטל עליו, אבל אל יכנס אדם ברשות חברו, וינסה לעבוד את הקב"ה ממקום אחר, כי לכ"א יש את מקומו שהוא צריך לעבוד את הקב"ה, והקב"ה שמח בעבודת כל אחד.

ובזה יש לפרש את דברי הכתובים 'ארא' הבט וראה, 'אל האבות' איך שהם עבדו את הקב"ה ברמ"ח איברייהם, 'אל אברהם אל יצחק ואל יעקב' כ"א בעבודתו, וכ"א במעברים שעבר בימי חייו, ועכ"ז הגיע למדרגות ולשבח שלו בפני עצמו, ועוד שהם תיקנו לנו את השלשה תפילות שתקנו לנו לומר בכל יום ערב ובוקר וצהריים, 'זשמי ה' לא נודעתי להם' כותב ה"קדושת לוי" יש שני בחינות 'ידיעה' ו'ראיה', ראיה - שאדם רואה מה שמשיגין ורואים בעינים הבשריות, ובא לידי הבנה. ידיעה - זה בחי' דביקות והתחברות למקום א', ואז הם מתחברים להיות דבקים במציאות, וזהו 'ארא' שהקב"ה התגלה לאבות בראיה, אבל 'לא נודעתי להם' בידיעה לא התגלתי להם, וע"י שעבדו את ה' בתורה בתפילה ובצדקה הם זכו לבוא למידת הידיעה, שא"א לבוא לזה בעצמו, וזה 'לא נודעתי' היינו בחי' ידיעה שבא ממילא. ודפח"ח.

עוד יסוד נוסע לנו ה"ברכת משה" מלעלוב עפ"י מה דאיתא בתנא דבי אליהו (פ"ט) מעיד אני עלי את השמים ואף הארץ, בין ישראל ובין עכו"ם, בין איש ובין אשה, בין עבד ובין שפחה, הכל לפי המעשה שהוא עושה, כך רוח הקודש שורה עליו, וזה מה שרימז כאן רש"י 'אל האבות - צו די וועלערס' היינו לאלה שיש להם רצון, אבות מלשון רצון כדכתיב 'ולא אביהם' (דברים א', כ"ו) והיינו בכל אחד ראוי להתגלות ה' ושתהא רוח הקודש שורה עליו, והכל על פי מעשיו. ע"כ דבריו הק'. והיינו כדברינו עד עתה, הכל תלוי ברצון, והכל לפי המעשה אשר עושה, שבזאת ממשיך עליו התגלות כבוד השי"ת, ושתהא רוח הקודש שורה עליו.

ונסיים דברות קדשו של רביה"ק הרבי ר' אלימלך מליזנסק בספרו 'נועם אלימלך' שכותב ברהט לשונו "נראה כוונת רש"י בזה כי אברהם היה מדת חסד ויצחק בחינת גבורה ויעקב תפארת, והיו משתנים זה מזה בבחינתם, וא"כ איך שייך שלכולם יתראה אליהם בקל שקי, הלא הדרך הוא שכפי מדרגתו באה עליו הקדושה מלמעלה. אך שהשורש הוא בדבר הזה כך, שמצד הבורא ב"ה אין שום השתנות, אלא שהאדם בעבודתו לפי מדרגתו כך ממשיך עליו, נמצא אברהם המשיך על עצמו המדה של חסד, וכן יצחק מדתו, וכן יעקב, אבל מצד הבורא ב"ה הכל אחד הפשוט, ולזה פירש רש"י ז"ל 'ארא אל האבות' לומר שאצל הבורא ב"ה אין הפרש וחילוק ביניהם כלל והכל אחד, לכך נראה אליהם בבחינה אחת בקל שקי. וק"ל

מעשה היה ביהודי א' שהיה מנהל פונדק באחת הכפרים, מקום שהיה בין העיירות, כך או כך שהיו הולכי דרכים פוקדים את מקומו בכל פעם שעברו דרך פונדקו היו אוכלים ושותים, ואף נחים מעט מעמל הדרך, וממשיכים למקומם. ולכולם, יהודים וגוים, היה נותן את מלוא התשומת לב, והיה מקבלם בסבר פנים יפות. יום א' הוא העלה חושבין שהיות והגיע לגיל הזקנה, מה יענה ומה יאמר ביום הדין, לכן אמר לעצמו שיעזוב את התנהלות הפונדק, ויעביר את לידי בנו, ויסע אל עבר העיר ברדיטשוב ושם ישב יתפלל וילמד בכל משך שעות היום בזמן שנשאר לחיות עלי אדמות. הוא קרא לבנו, הראה והסביר לו את כל התנהלות הפונדק, ונסע לדרכו, אל עבר העיר ברדיטשוב, לשחות את שנותיו האחרונות בצילא דמהימנותא עילעא סניגורן של ישראל רביה"ק רבי לוי יצחק מברטישוב ז"ע בעל הספה"ק 'קדושת לוי'.

ומאז שעזב האב את הפונדק ועבר לידי בנו, הפונדק השתנה מהקצה אל הקצה, שיכורים היו משתעגים ועושים ככל העולה על רצונם, וגם הבן עזב אט אט את דרך היהדות, והתחיל לשנות את לבושו ואת מראהו, ומשום כן התחילו לעזוב את הפונדק היהודים, וגם הגוים הדירו את רגלם מכזה מקום. היהודים שראו את כל הנעשה, הם החליטו לשלוח שליח אל הברדיטשוב רב, ולספר לו את כל הנעשה. וישאלו כדת מה לעשות. שניים מהם קיבלו על עצמם את השליחות, וסיפרו לרבי דברים כהוויתן, והוא השיב להם שהוא יסדר את הכל על הצד הטוב ביותר.

הברדיטשוב רב קרא לאותו יהודי, ואמר לו הסכת ושמע. בכל מדינה יש צבא שבנוי מגנרלים ומחייילים. לכל אחד יש תפקיד משונה מהאחר, וכל א' חייב לעשות את תפקידו, ולהשלימו כראוי, הגנרל לעמוד על החיילים שיעשו את המוטל עליהם, והחיילים לעמוד בשטח ולעמוד על מקומם וכו' וכו', ואין לאף אחד לעשות את תפקיד השני, וגם א"א שכולם יהיו גנרלים או כולם יהיו חיילים, כי לכל א' יש תפקידו שעליו לעשות כראוי.

אותם הדברים נאמרים אצל יהודים בני מלכים של ממה"מ הקב"ה, שיש לו את החיילים והגנרלים, הגנרלים המה הצדיקים שנקאים עיני העדה, שהם מדריכים את האנשים את המעשה אשר יעשו, והחיילים המה האנשים הפשוטי עם, שעליהם לעבוד את ה', וכל א' בתפקידו, אחד להאכיל ולהשקות אנשים, וא' ללמוד ולהתפלל, ולא' לשמור על העיר, וכך הלאה ע"ז הדרך, כ"א צריך לדעת את מקומו, כי הקב"ה אוהב ומתאוה בעבודת כולם.

כך גם אתה, סיים והפטיר הברדיטשוב רב, כך תחזור ותנהל בחזרה את הפונדק כימים מקדם, ואל תדאג לכשיגיע יום פקודה, כי הקב"ה שמח בחיילים הפשוטים שעושים את רצונו ית'. היהודי הבין את המוטל עליו לעשות, וחזר לנהל את הפונדק, והחזיר הכל כמו שהיה מלפנים, וגם את הבן החזיר אט אט אל מקומו היהודי במראהו ובלבושו.

בפרשתן 'וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני ה'. וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בצל שקי ושמתי ה' לא נודעתי להם". מפרש"י 'וארא אל האבות'. לכאורה נשאלים פה מס' קושיות, שחלק מהם כבר רבים נחלקו על זה. א. אם הכתוב אומר 'אל אברהם אל יצחק ואל יעקב' למה היה רש"י צריך לחזור ולומר 'אל האבות' הרי זה ידוע שהם האבות הק'? ב. למה היה צריך לחלק בין כל אחד ואחד 'אל אברהם אל יצחק ואל יעקב' הרי כולם היו האבות הק', אז היה צריך לומר כולם כאחד? ב. 'זשמי ה' לא נודעתי להם' מה הקב"ה לא התגלה אליהם, הרי אנו יודעים כמה פעמים הקב"ה התגלה אליהם בכל מקום ומקום ואכמ"ל, א"כ מה ביאור הדברים?

מעשי צדיקים

בערך, על מנת למסרו לשני אנשים בברודי. הביט הפונדקאי במכתב וכל גופו החל רועד, דמעות זלגו מעיניו, דמעות של צער וחרטה, עתה, בטוח היה שכל ירידתו וכל אסונו פקדו אותו, כיון שמעל בשליחותו של הבעש"ט הקדוש. "כיצד אוכל לסלוח לעצמי על שעבתי את מכתבו של הבעש"ט זה חמש עשרה שנה?" התייפח הפונדקאי בחשכת האורווה. מי יודע מה כתוב בו, במכתב, ועד כמה היה נחוץ למסרו ליעדו, ובעצם, חלפה מחשבה בראשו, מי יודע אם אותם אנשים, שאליהם הפנה הבעש"ט את אגרתו, נמצאים עדיין בחיים?!

ואז בבת אחת, התנער הפונדקאי מבכיו, ובצעד נמוץ קם והחל פוסע. "אלך עכשיו אל ברודי העיר" גמלה החלטה נחושה בלבו, "אלך אפילו ברגל! ובלבד שאמצא את שני האנשים הללו, או את בני משפחותיהם, ואמסור לידיהם את המכתב!"

ימים רבים נדד הפונדקאי בדרכו לעיר ברודי, וכשסוף סוף הגיע למחוז חפצו היה שבור ורצוף, עייף ויגע, והצמא והרעב נתנו בו את אותותיהם. עיר גדולה היא ברודי, והפונדקאי לא הכיר בה איש, פנה אפוא אל בית המדרש ושאל את השמש ואת המתפללים אם מכירים הם את שני הפרנסים ששמותיהם רשומים על מעטפת מכתבו של הבעש"ט.

איש מבין הנוכחים לא הכירם. פנה אל זקני בית המדרש: הללו בוודאי זוכרים שמות מלפני חמש עשרה שנה, "בטוחים אנו", השיבוהו, "כי לא היו מעולם בברודי פרנסים הנושאים שמות כאלה, אין זאת אלא שטעה כותב המכתב והזכיר שמות שלא היו ולא נבראו!" אבל הפונדקאי עמד על דעתו: "את המכתב הזה כתב הבעש"ט הקדוש, ואין זה יתכן כי יד קדשו תטעה!"

עודנו עומד ומתווכח עם אנשי ברודי, והנה נכנסו נערים במרוצה אל בית המדרש, וקראו בצלחה: "נבחרו פרנסי החודש לעירנו - שנים עשר פרנסים" ומנה את שמותיהם, בין השמות נקבו הנערים גם בשני השמות שהיו רשומים על המעטפה שבידי הפונדקאי. בלא לומר מילה עזב הפונדקאי את בית המדרש ואץ לחפש את שני הפרנסים החדשים, סוף סוף מצאם ובידיים רועדות הגיש להם את האגרת ששיני הזמן נגסו בה.

וכך היה כתוב באגרת: אל פלוני ואלמוני, פרנסי החודש ומנהיגי הקהילה בעיר ברודי, הנה, בבוא אליכם זה המוכ"ז (במוסר כתב זה), השתדלו נא לטובתו כי איש הגון הוא וחי כל חייו בעושר, עתה נהפך עליו הגלגל וירד מנכסיו, ולכן, אני ישראל בן שרה בעל שם טוב, מבקש מכם כי תתאמצו לבוא לעזרתו!"

כשסיים ה"אוהב ישראל" מאפסא את הסיפור אמר לחסידיו: "אתם מתפללים ומתפעלים, בוודאי על רוח הקודש של הבעש"ט, שצפה וראה מראש את שעתיד לבוא על אותו פונדקאי, ואילו אני מתפעל מאהבת ישראל שיקדה בלבו, עד כי מרוב אהבתו לכל אדם מישאל הביט בו ובמצבו במבט חודר, שהבהיר לו מה יהא גורל אותו אדם לאחר שנים רבות, ומסיבה זו השתדל לעזור לכל אדם גם לאחר שהוא עצמו כבר לא היה בעולם הזה!"

גדול. במהלך השיחה נודע לפונדקאי מטרת נסיעתם של הבעל שם טוב ותלמידיו, והוא מסר לידי הצדיק סכום נכבד למען פדיון השבויים.

בטח נפרדו ויצאו לדרך פנה הבעש"ט למארח ושאלו אותו למצבו ולמצב בני משפחתו. "אולי ברצונך לבקש בקשה מיוחדת?" שאל. "ברוך ה' השיב הפונדקאי, "אינני חסר דבר!". השיב הבעש"ט: אמנם לך אין כל בקשה ממני, אך לי יש בקשה ממך, ואנא אל תשיב פני ריקם. "מדוע אפוא מבקש רבנו ואינו מצוה? הן נכון אני לעשות למענו כל שביכולתי" השיב היהודי.

ביקש הבעש"ט פיסת ניר, עט ודיו וכתב מכתב כלשהו. את המכתב נתן בתוף מעטפה, ועליה רשם את שמות הנמענים, היו אלה שמותיהם של שני פרנסים בקהילת ברודי. נתן הבעש"ט את האגרת החתומה בידי הפונדקאי ואמר: בקשתי היא, כי אתה בעצמך תמסור אגרת זו ליעדה, אל תשגר אותה על ידי שליח ואף לא באמצעות הדואר. הניח הפונדקאי את המכתב בתוך כיסו ואמר: מבטיח אני למלא בעזר ה' את בקשת רבנו.

בנתיים קרבו הבעש"ט והנלווים אליו אל פתח הפונדק, ברצותם לצאת לדרך, יצא הפונדקאי לפנייהם אל האורווה, על מנת לרתום את הסוסים לעגלה, ושם באורווה, כשהתכופף להוציא את

הרתמות ממקומן, נשמטה המעטפה מכיסו ונפלה לארצו סמוך. הפונדקאי שהיה עסוק במלאכתו, כלל לא שם לבו לאשר התרחש. עד מהרה יצא הבעש"ט ומקורביו לדרך, הפונדקאי ליוה אתם כברת דרך ארוכה, וכששב לביתו פרע עניין המכתב מזיכרונו לגמרי.

עברו ימים רבים, חלף זמן ארוך, והמכתב כאילו נמחק מזיכרונו של הפונדקאי, במשך הזמן הזה הספיק להיות פעמיים במעזיבוזו אצל הבעש"ט הקדוש, ואפילו אז לא נזכר במכתב, גם הבעש"ט לא הזכיר לו את דבר המכתב. ולכאורה, נראה היה כי עד יום מותו לא יזכר בו.

ואולם לא כך היה: ימים רעים באו על הפונדקאי, נתהפך עליו הגלגל, ראשית ירידתו נגרמה בשל הפריץ, אשר הפונדק היה שייך לו, הלה העלה את המחיר שתבע תמורת שכירות הפונדק. זו היתה רק ההתחלה, ובהמשך תכפו ובאו עליו צרות רבות, עד אשר נתרושש כליל ונאלץ לוותר על הפונדק ולחפש לו מטה לחם במקום אחר.

באותה עת כבר לא היה הבעש"ט הקדוש בין החיים. שאלמלא כן היה בא אצלו הפונדקאי האומלל ומבקש את ברכתו. באין ברירה אסף הפונדקאי את מטלטליו והתכוון לפנות את הפונדק לבעלים החדשים. הלך מחדר לחדר וממחסן למחסן וקיבץ את החפצים העשויים להביא לו תועלת ברבות הימים. במהלך חיפושיו הגיע גם אל האורווה, והחל אוסף את שמצא שם בארגזים, באחד הארגזים הסב את תשומת לבו מכתב, המכתב המונח בקרקעית הארגז, היה צהוב מיושן וניכר עליו כי מצוי הוא שם ימים רבים, הושיט הפונדקאי את ידו אל המכתב, ובהבחינו באותיות הרשומות על המעטפה הכיר בהן את כתב יד קדשו של הבעש"ט. אז נזכר: הן זהו המכתב שמסר לי הצדיק אז, כששהה בפונדקי היה זה לפני חמש עשרה שנה

עלון זה נתרם

לזכר עולם יהיה צדיק

גיליון זה יוצא לטובת ולעילוי נשמת

אדונינו מורינו ורבינו "מאורן של ישראל" כ"ק מרן

רבי ירחמיאל ישראל יצחק

בעל הספה"ק "ישמח ישראל"

בן כ"ק מרן אדמו"ר רבי יחיאל - אדמו"ר הזקן

צוקללה"ה זי"ע ועכי"א

נלב"ע כ"ט טבת תע"ר, ומנו"כ באלכסנדר

ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק בן

הרה"ח ר' משה אריה ז"ל

נלב"ע בשבועות תשע"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ

מרת מלכה בת הרה"ח ר'

יוחנן דב הלוי ע"ה -

נלב"ע ד' שבט תשע"ד

ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ הרה"ח רבי יוסף

אלימלך בן הרה"ח רבי

חיים אליעזר ז"ל

נלב"ע י"א אלול תשע"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

נודב לע"נ

מרת ביילה בת הרב

אלימלך ע"ה

נלב"ע ג' שבט

ת. נ. צ. ב. ה.

בסייעתא דשמיא

קריאה נרגשת

קול קורא לעזרת ה' בגיבורים

הננו בזה בפניה נרגשת אל הקהל הקדוש מבקשי ה'

מן המפורסמות הוא אשר גליוננו הנהדר המשובח והמפואר "אשרי האיש" אשר כשמו כן הוא אוצר בתוכו דברי תורה וחסידות פנינים יקרים סיפורים ועובדות קודש מתוקים מדבש ונופת צופים במשנתם הטהורה והבהירה של רבוה"ק מאורי הגולה זיעועכי"א יוצא לאור מדי שבת בשבתו מזה כשתים עשרה שנים! ב"ה, ומופץ בקרב רבבות שוחרי התורה והחסידות להנאתם ושמחת לבם המפארים ומשבחים מאסף תורני זה ואין גומרים עליו את ההלל.

ב"ה זכינו שהביטאון "אשרי האיש" הוא לחלוטין בדרכם הקדושה והטהורה ואין בו אלא דברי תורה בהלכה באגדה ובחסידות מרבותינו הקדושים נ"ע מתובלים בסיפורי מעשיות מכל צדיקי הדורות המביאים חיזוק גדול ביראת שמים ויראת חטא. והחיזוק בעבודת ה', ובהתקרבות לצדיקים ועוד.

ברוך רחמנא דסייען עד כאן, ופקע שמו של "אשרי האיש" לתהילה בכל אתר ואתר ומדי שבוע מתענגים בו אלפי יראים ושלמים מאחב"י בארץ ובגולה על נועם צוף אמריו ומשבחים ומקלסים אותו בכל דבר שבח.

דא עקא, כי אין תורה בלי קמח, ולאחרונה גברו מאד ההוצאות הגדולות והמרובות של החזקת הגליון השבועי עד למעלה ראש, ועל כן אנו פונים אליכם נדיבי העם - אנא פתחו את לבבכם וידכם למען יוכל הביטאון החביב עליכם להמשיך לצאת במתכונתו הנוכחית ולראות אור עולם מדי שבוע בשבוע, לגרום לכם עונג שבת ושמחת הרגל ולהביא את דבר ה' ברמה כפי שהיה עד כה, במדורי העלון אשר מלוקטים מכל חכמי התורה וההלכה והחסידות.

וודאי שזכות רבוה"ק זיע"א אשר כתובים בעלון הם הם שיעמדו לכם להיות למגן עליכם ועל כל ב"ב להיוושע בכל מילי דמיטב נחת מהילדים פרנסה ברווח ובהרחבה, אושר ועושר בכבוד, ולכל הברכות והישועות בכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, ולכל טוב סלה.

שלנו - שלכם הוא

מערכת עלון "אשרי האיש"

ב"ה, לכל המעוניין ניתן לתרום בעמדות "קהילות" וב"נדרים פלוס" הפרוסות בבתי כנסיות ברחבי הארץ והעולם ע"ש "עלון אשרי האיש"

או במספר טלפון ("קהילות"):

073-275-7000, ולהקיש קוד 8915

וכן ניתן להעביר הכסף באמצעות אס פוינט וויזיס אגלס אפנצ'ה

~~~

כמו כן ניתן לתרום לע"נ להצלחה ולברכה

אצל עורך הגליון ישראל ב. פיגנבוים 052.764.64.42

~~~

כתובת מייל של מערכת הגליון a13215113@gmail.com